

עת"א 18963/06/15 - וליד גואדרה, נגד השרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 18963-06-15 גואדרה(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני
העותר
נגד
המשיבים
כבוד השופט יוסף בן-חמו
וליד גואדרה,
1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים
2. מדינת ישראל

החלטה

בפני עתירת אסיר ביטחוני המבקש להורות על הסרת שיוכו הארגוני וכן להורות למשיב לאפשר הכנסת עו"ס פרטי לצורך הכנת תכנית שיקום.

על העותר נגזר עונש מאסר של 12 שנה מתוכן ריצה עד כה 9 שנים. העותר טוען כי שינה את דעותיו, הוא אינו מצדד בדרך האלימות ומאמין בפתרון הסכסוך באמצעות דיאלוג. העותר נשפט מס פעמים בגין השתתפות בהפרת סדר, אולם המדובר היה בצעדים קולקטיביים, שננקטו באגפי האסירים הביטחוניים, כשלעותר אין כל אפשרות לבחור או להתנגד להם, כמפורט בתצהיר שצורף כנספח ב' לעתירה. החזקה לפיה אסיר ביטחוני ממשיך להחזיק באידיאולוגיה שבשלה ביצע את העבירות, איננה חזקה חלוטה והיא נסתרה על ידי העותר. ב"כ העותר מפנה לגיל הצעיר בו בוצעו העבירות.

העותר טוען כי מאחר ואין כל חוות דעת סוציאלית אודותיו ואין באפשרותו להכין תכנית שיקום באמצעות רש"א, האפשרות היחידה שנותרה לו הינה הצגת תכנית שיקום פרטית מטעמו שתיערך על ידי "מרכז אלאמל", העוסק בהכנת תכניות שיקום לאסירים. פנייתו של העותר לאפשר לעו"ס מטעם "מרכז אלאמל" להיכנס לכלא ולפגשו נדחתה.

העותר פנה ביום 12/4/15 בבקשה להסרת השתייכותו הארגונית. העותר היה משויך בתחילת מאסרו לארגון "הג'יהאד האסלאמי", אך לאחר כשנה שונה שיוכו, לבקשתו, לארגון הפת"ח. כיום הוא אינו משויך לשום ארגון. בחירתו בעבר לשויך לארגון הפת"ח היתה בבחינת "ברירת מחדל" - בהעדר חלופה אחרת.

בקשתו נדחתה בהחלטה מיום 26/5/15 בטענה כי גורמי הביטחון בחנו את בקשתו והחליטו לדחותה, משום שלא ניתק את זיקתו האידיאולוגית ומכיוון שהעבירות שבגינן נכלא בוצעו על רקע אידיאולוגי.

העותר טוען כי החלטת המשיבים הינה לקונית ואיננה מפורטת ומנומקת כנדרש.

עמוד 1

העותר מפנה לפקנ"צ 04.41.00 שעניינה "כניסת מטפלים פרטיים בתחום הטיפול והשיקום" וכן לפסיקה בדבר היתר כניסת מטפל ומפגש עם האסיר.

לטענת ב"כ העותר, בהחלטה לגבי כניסת הגורם הטיפולי לפגישה ראשונית אין לשקול את סיכויי השיקום, אלא אך את שמירת הסדר והביטחון בעצם הכניסה לבית הסוהר ואת הכשרתו המקצועית של המטפל. הטענה שאין רלוונטיות לתכנית שיקום כאשר מדובר בעבריינות אידיאולוגית הינו שגוי. טענת המשיבים שיש קושי בפיקוח על תכנית השיקום בשטחים איננה רלוונטית.

כתב התשובה :

המשיבים טוענים כי דין העתירה להידחות. פקנ"צ 04.41.00 שעסקה בכניסת גורמי טיפול פרטיים לבתי הסוהר, בוטלה. תחתיה הוצא מכתב עקרונות שנוסח על ידי פרקליטות המדינה (נספח ב' לכתב התשובה). על פי סעיף 3 למכתב העקרונות, אין מקום לבניית תכנית שיקום לאסירים ביטחוניים, כל עוד לא הראו כי ניתקו את הזיקה האידיאולוגית בה החזיקו, ניתקו את שיוכם הארגוני וחל שינוי בהשקפת עולמם. עמדתה של המשיבה מסתמכת על הנחיות היועץ המשפטי כפי שבאו לידי ביטוי במכתב העקרונות.

סעיף 4 למכתב העקרונות מתייחס לאסירים שאינם תושבי ישראל, ממנו למדים כי על דרך הכלל אין אפשרות לפקח על עמידתם של אסירים כאלה בתנאי תכנית שיקום פרטית, או לוודא הבאתם בפני וועדת השחרורים ככל שלא יעמדו בתנאי תכנית השיקום.

בקשותיו של העותר להסרת שיוכו הביטחוני ולהכנסת מטפל פרטי נבחנו ונדחו לאור מידע גלוי בעניינו כעולה מחוות דעת גורמי הכלא (נספח ג'). בנוסף לכך, קיים מידע סודי ממנו עולה שהעותר לא זנח את הקו האידיאולוגי שעמד בבסיס העבירות שביצע. משכך, אין לאפשר לו בניית תכנית שיקום פרטית.

בדיון שנערך במעמד הצדדים, הוסיפה ב"כ העותר וטענה כי "חוק שחרור על תנאי" איננו מבחין, לעניין השחרור המוקדם, בין אסירים תושבי ישראל ואסירים תושבי שטחים, וגם לא בין אסירים פליליים לאסירים ביטחוניים, בהפנותה לע"פ 10118/06.

העותר התגורר בשטח המוגדר כשטח "C" שהוא שטח הנתון תחת שליטה של מדינת ישראל, ועל כן יש לאפשר הכנסת מטפל פרטי. כמו כן, הפנתה לפסק הדין בעניין "יונס" - 6956/09.

ב"כ המשיבים ביקש להדגיש כי אין כל הוראת חוק המחייבת את המשיב להראות כי אסיר מחזיק בדעות אידיאולוגיות ספציפיות של ארגון כזה או אחר. המבחן הוא האם הקו האידיאולוגי שעמד בבסיס העבירות ננטש.

חובת ההוכחה כי זנח את הקו האידיאולוגי חלה על האסיר הביטחוני.

המשיבה איננה סבורה ואיננה טוענת כי לא ניתן לשקם אסירים ביטחוניים והיו דברים מעולם. טענת המשיבה היא כי אסיר בטחוני החפץ להשתקם צריך להצביע על קיומו של פוטנציאל שיקומי.

בין הצדדים נתגלעה מחלוקת, האם הכפר בו התגורר העותר - ביר אלראשא שליד ג'נין מוגדר כשטח "C" או כשטח "B".

דין:

השאלה, אם כן, הינה האם הנחיית היועמה"ש לפיה לא יתאפשר להכניס מומחה פרטי לצורך הכנת תכנית שיקום שאמורה להתבצע בשטחים שהם מחוץ לשטחי ישראל (ובכלל זה בשטחי יהודה ושומרון ורצועת עזה). זאת למעט כאשר מדובר באזורי ישראל הגרים בשטחי C ביהודה ושומרון, שעל תכניות שיקום שלהם ניתן לפקח.

בטרם נשיב לשאלה יש מקום להכיר את נתוניו האישיים של העותר ואת נסיבות ביצוע העבירה שכן אלה מהווים שיקול כאשר נבחנת שאלת פוטנציאל השיקום. גם כמו גם השחרור המוקדם על תנאי.

העותר הינו אסיר בטחוני, תושב איזור ג'נין, המרצה עונש של 12 שנה בגין עבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, קשירת קשר לגרימת מוות בכוונה, זריקת פצצה, קשירת קשר לזריקת פצצה, חברות בהתאחדות בלתי מותרת וביצוע שירות עבור התאחדות בלתי מותרת.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם היה שותף לזריקת פצצה מתוך כוונה לגרום מוות או חבלה לאדם כלשהו בכך שהשליך יחד עם אחר מטען צינור לעבר משאית דלק שנסעה לכיוון מחנה "דותן".

הנאשם היה חבר בחוליה צבאית השייכת לארגון "הג'יהאד האסלאמי הפלסטיני". הנאשם ואחיו פנו וביקשו להתגייס לארגון והתבקשו להקים חוליה ולגייס פעילים לצורך המטרות המפורטות בפריטי האישום השני. הנאשם ואחיו ביצעו את השירות עבור הארגון הבלתי מותר, גייסו חברי חוליה וקיבלו מימון במשך התקופה כמפורט בכתב האישום. הנאשם מונה כאחראי על הארגון ביישובו - "דיר אלבאשא". הנאשם הודיע לחברי החוליה כי בכוונתו להגיע להתיישבות "מבוא דותן" ולגרום למותו של מתיישב יהודי שגר בבית מבודד בפאתי הכפר. חבריו הביעו נכונות להשתתף בביצוע המשימה.

לצורך ביצוע המשימה ייצר הנאשם יחד עם חבריו 5 מטעני צינור וגם רכשו 4 סכינים גדולים שביכולתם להמית.

הנאשם וחבריו תכננו להגיע לביתו של המתיישב ביישוב, לזרוק לעברו מס' מטעני צינור, להשתלט עליו ולדקור אותו בעזרת הסכינים. הנאשם וחבריו יצאו לדרך כשהם מצוידים במטעני החבלה והסכינים האמורים, הגיעו בסמוך לביתו של המתיישב לאחר שחתכו את הגדר המקיפה את הישוב, אלא שכלבי שמירה התנפלו עליהם והם נאלצו לנטוש את המקום.

במהלך חודש ספטמבר 2005 נפגש הנאשם עם מומחה לייצור מטעני חבלה - פעיל צבאי בארגון "חללי גדודי אל אקצא". הנאשם הודיע לו כי בכוונתו לבצע פיגועים כנגד כוחות הביטחון, הציע לפעיל הארגון להשיג עבורו מטעני חבלה ולהשתתף עמו בביצוע הפיגועים. הפעיל הצבאי נעתר, העביר לנאשם תיק צבאי שבתוכו שני מטעני צינור והציע לנאשם לזרוק את מטעני הצינור על כלי רכב של כוחות הביטחון שינועו באיזור הכפר "ביר אלבאשא". פעיל הארגון הודיע לנאשם כי אם יצליח בכך הוא ישיג עבורו מטענים נוספים. הנאשם צירף אליו את אחיו וכן חבר חוליה נוסף שגויס על ידו, לביצוע הפיגוע. השלושה יצאו לדרך כשהם מצוידים במטעני הצינור והתכוננו לזרוק את המטענים

ליד הכביש הראשי הסמוך למסגד שבכפר. השניים האחרים ארבו לבואו של ג'יפ משטרתי ואילו הנאשם תצפת מרחוק. משלא הגיע ג'יפ משטרתי, החליטו השלושה לבצע את הפיגוע כנגד ג'יפ צבאי וארבו בסמוך לכביש המוביל למחנה צבאי באיזור. ג'יפ מסוג "האמר" התקרב למקום, שני האחרים זרקו כל אחד מטען צינור לעבר הג'יפ ואילו הנאשם זרק מטען לעבר משאית צבאית שעברה במקום. לאחר מכן, ברחו שלושתם מהמקום.

בדין שנערך בבית הדין הצבאי הציגו ב"כ הצדדים הסדר טיעון לפיו יגזרו על הנאשם 9 שנות מאסר לריצוי בפועל כשהם מנמקים זאת בעברו הנקי של הנאשם, היותו קטין, הודאתו ועוד.

בית הדין דחה את הסדר הטיעון בצינו שהנאשם פעל ללא לאות במשך תקופה ארוכה כדי לפגוע בביטחון האיזור ובשלומם של חפים מפשע. לא בחל בשום אמצעי כדי לקדם את היעדים הזדוניים ששם לנגד עיניו, התגייס לארגון הג'יהאד הפלסטיני, גייס אחרים לארגון, פעל לאסוף תחמושת. יש לראות חומרה מיוחדת במלאכת הגיוס שנקט הנאשם מעבר לכך. כתב האישום מלמד כי הוא מילא תפקיד מרכזי ביותר בשלב התכנון ובשלבי הביצוע. הוא זה שיזם את התכנית לרצוח מתיישב מהיישוב "מבוא דותן". הוא זה שהציע לפעיל צבאי להביא לו מטעני חבלה לצורך ביצוע פיגועים. הנאשם גייס גם את אחיו לביצוע אחד הפיגועים. התכנית יצאה לפועל ורק בנס לא היו נפגעים בנפש. הנאשם מסוכן ביותר עד שהיה מוכן להציע את חיי אחיו על מנת לקדם תכנית מרושת שמטרתה לקפח את חייהם של אחרים. לפיכך, מצא בית הדין כי הסדר הטיעון חורג ממתחם הסבירות ואין בו כדי לאזן וליתן הגנה ראויה לאינטרס הציבורי ואיננו נותן משקל ראוי לחומרת מעשיו של הנאשם. הנאשם גם אל הביע חרטה בבית הדין. בית הדין ציין כי לא היה מהסס להטיל על העותר עונש כפול מזה שאליו עתרו הצדדים. עם זאת, לאור הסדר הטיעון והעונש שהוטל על שותפו גזר עליו בית הדין 12 שנות מאסר.

ערעור שהוגש על גזר הדין נדחה. בית הדין לערעורים קבע, בין היתר :

"ברובם המוחלט של המקרים יגיע בית משפט למסקנה כי ההסדר מצוי במתחם הסבירות... כך ינהג בית משפט גם כאשר ניכרת סטייה ברורה לצד הקולא או לצד החומרא בעונש שהוצג בפניו. אולם, מקום בו בית המשפט משתכנע כי סטו הצדדים באופן קיצוני ממתחם הענישה ההולם, יהא עליו לומר את דברו ולפסוק לפי מיטב מצפוננו... וכך אירע במקרה הנוכחי".

בית הדין מציין כי הנאשם בחר להתעלם כליל מאחריות ובמקום חרטה טען כי נגרם לו עוול. לאור האמור, אין מנוס מהמסקנה כי בהתנהגותו הוכיח המערער סיכון מובהק לביטחון האיזור.

הכנסת מומחה :

מכתבו של פרקליט המדינה - עו"ד שי ניצן, מיום 25/3/15 הינו על דעת המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי) וראש תחום עניינים מנהלים בפרקליטות המדינה. כך שניתן לומר שמדובר בעמדתה הרשמית של המדינה.

בסעיף 3 למכתב העקרונות מציין פרקליט המדינה :

"אשר לאסירים ביטחוניים ולעבריינות אידיאולוגית - הניסיון מלמד כי אסירים ביטחוניים אשר ביצעו עבירות על רקע אידיאולוגי ו/או על רקע שיוך ארגוני לארגוני טרור, דבקים, ככלל, באידיאולוגיה שלהם ועל כן, ככלל, תכנית שיקום אינה רלוונטית לגביהם. זאת, אלא אם יוכח על ידם כי ניתקו זיקתם האידיאולוגית; כי ניתקו את שיוכם הארגוני - וכי חל בהם ובהשקפותיהם שינוי בולט וממשי.

לפיכך ובשים לב לאמור, בהעדר פוטנציאל להצלחת תכנית שיקום עקב התפיסה האידיאולוגית, לא תתאפשר לאסירים ביטחוניים הכנסת מומחים פרטיים לצורך הכנת תכנית שיקום פרטית והערכת מסוכנותם לצורך הכנת תכנית כזו (בין אם מדובר באזרחי ישראל ותושביה ובין אם מדובר בתושבי יהודה שומרון ועזה). עם זאת, אם אסיר בטחוני, הרים את הנטל להראות כי חל בו שינוי בולט וממשי כאמור, כי אז תותר לו הכנסת מומחה פרטי אם יבקש לאשר לו הכנסת מומחה פרטי לצורך הכנת תכנית שיקום בכפוף לאמור בסעיף 4".

ובסעיף 4 :

"אשר לאסירים פליטים וביטחוניים שאינם תושבי ישראל - ככלל, לא ניתן לפקח על תכנית שיקום מחוץ לשטחי ישראל (ובכלל זאת, בשטחי יהודה שומרון ורצועת עזה) ואין כל דרך להבטיח עמידה בתנאי תכנית שיקום פרטית שאמורה להתבצע בשטחים אלה, בידי אסיר הגר שם, לרבות פיקוח על התכנית והבאת האסיר בפני וועדת שחרורים ככל שהופרו תנאי הרישיון. לפיכך, לאסירים המתגוררים בשטחים כאמור - לא יתאפשר להכניס מומחה פרטי מטעמם לצורך הכנת תכנית שיקום שאמורה להתבצע בשטחים אלה. זאת, למעט כאשר מדובר באזרחי ישראל הגרים בשטח C ביהודה ושומרון, שעל תכנית שיקום שלהם ניתן לפקח"

לאחר שבחנתי את מכתב העקרונות, אני סבור שהוא מושתת על ההלכות שנקבעו בבית המשפט העליון בעניינם של אסירים ביטחוניים כפי שנקבע בפסקי דין רבים שאחד האחרונים שבהם בו הובא סיכום מלא ומפורט של ההלכות על ידי כב' הנשיא גרוניס שכתב את דעת הרוב בפסק הדין בעניין דגנ"צ 204/13 סעיד צאלח נ' שב"ס.

הסרת שיוך:

בדגנ"צ 204/13 סעיד צאלח נ' שב"ס, מציין הנשיא גרוניס כי ההבדלים בין אסירים ביטחוניים לאסירים שאינם ביטחוניים, על נסיבות מאסרם, הסיכון הנשקף מהם, אורחות חייהם בבית הסוהר ואף האמצעים הנדרשים כדי לשמור אותם במשמורת, הם כה גדולים עד כי יש להכיר בקבוצה זו כ"קבוצת שוויון" נפרדת לעניין תנאי מאסרם.

סיווג אסיר בטחוני מוגדר **בפקנ"צ 04.05.00**. לפי ההגדרה מדובר באסירים שנדונו בגין עבירה שעל פי טיבה או נסיבותיה היא עבירה ביטחונית או שהמניע לביצועה היה לאומני או שניתנה לגביהם חוות דעת שב"כ המעידה על מסוכנות ביטחונית או כאשר קיים לאסיר קשר לארגון טרור או לאדם שביקש לפגוע בביטחון המדינה.

לגבי אסירים ביטחוניים קיימת הנחת מסוכנות מעצם סיווגם ככאלה.

פקנ"צ 03.02.00 קובעת כי אסירים ביטחוניים יוחזקו באגפים נפרדים מאסירים שאינם ביטחוניים. נהוג להחזיקם באגפים בהתאם לזהותם והזהותם עם ארגוני הטרור השונים. בין האסירים הביטחוניים לבין אסירים פליליים ישנם הבדלים מהותיים ביותר המצדיקים התייחסות שונה, בלא תלות בקיומה של הצדקה קונקרטית למתן או לשלילה של הטבה כזו או אחרת בתנאי מאסרם (דברי הנשיא גרוניס בפסקה 4 לפסק הדין **בדנ"צ 204/13**).

יוער כי קיימת גם אפשרות להוציא אסיר מקבוצת האסירים הביטחוניים ולשנות את הגדרתו במהלך מאסרו (סעיף 5 **לפקנ"צ 04.05.00**) ואף להגיש השגה על כך (סעיפים 6,7).

הוראות **פקנ"צ 03.02.00** שעניינה "תנאי החזקה של אסירים ביטחוניים" מאפשרת סטייה, באופן פרטני, מההגבלות והסיווגים הקבועים בפקודה לעניין אסירים ביטחוניים זאת אם הצליח האסיר הרלוונטי להוכיח (בזיקה לתנאי הראשון שבסעיף), כי ניתן מגע ישיר או עקיף עם הארגון אליו היה קשור. לצורך כך נדרשת הערכה וחוות דעת חיובית של השב"כ בדבר הניתוק, כאמור.

הערכת שב"כ כי לא הוכח בפניו שהאסיר ניתן קשריו עם ארגון עוין, תהא בגדר הערכה סבירה, אם לא הוצגו בפניו אינדיקציות פוזיטיביות המלמדות על ניתוק הקשר ובהסתמך על ההערכה המקצועית הנשענת גם על מידעים רלוונטיים שברשותו. חזקת המסוכנות של אסיר ביטחוני איננה דרושה הוכחה מעת לעת.

העדר אינדיקציה לקשר עם הארגון העוין אין די בה כשלעצמה כדי לעמוד בדרישת סעיף 4(ב) הנ"ל.

סיווג של אסירים ביטחוניים הינה החלטה אדמיניסטרטיבית פנימית של שב"ס ואינה פועל יוצא של הוראת דין כלשהי. היא נועדה, בין היתר, להקל על הניהול התקין של מתקני הכליאה על ידי החזקת הקבוצות הללו בנפרד.

אכן נקבע בהלכת "יונס" שעל הגורם הביטחוני מוטלת חובה לשקול, גם בהעדר ראיות פוזיטיביות, את מכלול הנסיבות האובייקטיביות הרלוונטיות האוצלות על שאלת המשך הקשר בין אסיר מסוים לבין הארגון שהיה קשור אליו ערב מאסרו. יש להתייחס לנתונים נסיבתיים שונים, המתייחסים, הן למצב הביטחוני הכללי בשטח והן לאסיר הספציפי שעניינו נדון, ולהסיק מהם האם סביר, בנסיבות העניין, כי הקשר בינו לבין הארגון נותק, או שמא עודנו נמשך. לעניין זה, על הגורם הביטחוני לשקול שיקולים כדוגמת אופי העבירה שהאסיר עבר, משך הזמן שחלף מאז, דרך התנהלותו של האסיר בכלא, זהות האסירים איתם הוא מתחבר וכיוצא בזה שיקולים המתייחסים לאסיר. השיקולים שפורטו בהלכת "יונס" אינם אלא מקצת ממכלול השיקולים והנתונים הנסיבתיים שעל הגורם הביטחוני לבחון ולהעריך על פי מיטב שיקולו וידיעותיו המקצועיות בבואו לקבוע האם ליתן חוות דעת בדבר ניתוק הקשר בין האסיר לארגון בהעדר ראיות פוזיטיביות לכאן או לכאן.

(ראו גם דברי כב' השופט גרוניס ברע"ב 6797/03 מ"י נ' אלראזק).

פקודה נפרדת המסדירה את תנאי מאסרם של האסירים הביטחוניים, **פקנ"צ 03.02.00** "כללים ביחס לאסירים ביטחוניים", מטרתה, כפי שהוגדר בסעיף 2, היא פירוט כללי הביטחון הייחודיים של האסירים הביטחוניים ותנאי מאסרם.

כפי שמפרט סעיף 1 לפקנ"צ מדובר, ככלל, באסירים השפוטים או עצורים בגין עבירות נגד ביטחון המדינה קיים פוטנציאל ממשי לסיכון בטחון המדינה בכלל ולסיכון הסדר והמשמעת בבית הסוהר בפרט, וזאת לאור טיבה, מהותה ונסיבותיה של העבירה שביצעו, עברם, מניעיהם ומעורבותם בפעילות נגד ביטחון המדינה. כמו כן, מוסבר בפקנ"צ כי לרובם של האסירים הביטחוניים זיקה לארגוני טרור, דבר הטומן בחובו סכנות מיוחדות הן לסדר ולמשמעת בבית הסוהר והן לביטחון המדינה.

בתוך בית הסוהר נהוג להחזיק באסירים הביטחוניים באגפים בהתאם להזדהותם עם ארגוני הטרור השונים. באגפים השונים נבחר מבין האסירים "דובר", לצורך טיפול בבעיות שוטפות של האסירים בבית הסוהר והעברת הנחיות הנהלת בית הסוהר והוראותיה אל האסירים.

סעיף 4 לפקנ"צ קובע כי אסירים ביטחוניים יוחזקו באגפים נפרדים. אסיר רשאי לבקש כי כליאתו תהיה באופן אחר מהכללים, אך זאת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים, שאחד מהם הוא :

1.ב.4) אסיר שלא היה חבר בארגון עוין... או אסיר שהיה חבר בארגון עוין או סייע לביצוע העבירה **ושב"כ או גורם בטחוני אחר שעניינו של האסיר מוכר לו שוכנע, לאחר שקיבל נתונים** אודותיו מגורמי המודיעין בשב"ס, כי **חל באסיר שינוי בולט וממשי וכי הוא ניתק כל מגע, ישיר או עקיף, עם ארגון או חברי ארגון כאמור והוא אינו מקבל כל טובת הנאה מארגון כאמור.**

מהאמור לעיל ניתן ללמוד כי:

א. חובת ההוכחה להתנתקות מהקשר האידיאולוגי והארגוני חלה על האסיר הביטחוני. הוכחת ההתנתקות היא תנאי לשיקום, שאם לא כן, עניין לנו ב"טובל ושרץ בידו".

ב. הגורם המוסמך לקבוע שמדובר באסיר ביטחוני ולקבוע את שיוכו הארגוני הוא גורמי בית הסוהר על פי חו"ד השב"כ או גורם מודיעיני אחר שעניינו של האסיר מוכר לו **(ראה פסה"ד בדנג"צ 204/13 דברי הנשיא גרוניס, פסקאות 3-9 וכן דברי השופטת פרוקצ'ה בעניין יונס, פסקה 12)**.

כעולה מנספח ג' לתשובת המשיבים, גורמי הטיפול מתנגדים לבטל את שיוכו הארגוני של העותר ולשילובו בתכנית שיקום וזאת נוכח חומרת העבירות אותן ביצע על רקע אידיאולוגי ולאור העובדה שהאסיר לא הוכיח כי זנח או ניתק כל זיקה אידיאולוגית ומשויך לארגון פתח.

עיינתי בדוח הסודי, שהוגש בהסכמה. מהאמור בדוח, ובמיוחד מהמפורט בסעיף 3 על כל סעיפי המשנה שלו, ניתן לומר ברמה גבוהה של וודאות שהעותר לא התנתק מהאידיאולוגיה הרצחנית שלו והוא איננו עומד בתנאי הסף לשיקום.

משאין כל סיכוי לשיקום, אין מקום להתיר כניסת מטפל פרטי, שכן הכנסת מטפל פרטי הינה אמצעי ולא מטרה.

בכל הכבוד, לא מקובלת עלי הדעה שהביעה ב"כ העותר בהסתמכה על פסק דין של בית המשפט המחוזי, ממנו ביקשה ללמוד כי בבקשה להכנסת מטפל, על בית המשפט לבדוק רק את השאלה האם הכנסת מטפל עלולה לפגוע

בסדר ובביטחון בבית הסוהר ולבדוק את כישורי המטפל.

הכנסת מטפל איננה עניין העומד בפני עצמו.

בעניין זה אני מצטרף, בכל הכבוד, לדעה שהביע כב' השופט שפירא בהחלטתו מיום 24/7/15 בתיקים **עת"א 4360/06/15 ועת"א 17417/06/15** ג'ורג' ראעי וסאמי גרקוד נ' שב"ס וכן לחוות דעתו של כב' השופט גד גדעון בעת"א **42506/04/15 אחמד סורבאג'י נ' שב"ס** מיום **16/6/15**, בעניינו מדובר בתושב שטחים שאיננו אזרח ישראל.

עמדת המשיב מתבססת על הנחיות פרקליט המדינה המעוגנות בפסיקה המנחה, עמדת גורמי הטיפול ועמדת השב"כ ולאור הנטל המוטל על העותר ומאחר ולא הצליח לסתור ולהפריך את עניין השתייכותו האידיאולוגית, אני סבור שהחלטת המשיב הינה סבירה ונתקבלה באופן תקין וראוי ובהתאם לכללים המנהליים המחייבים.

לפיכך, אני מורה על דחיית העתירה.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ה, 09 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.